

ἔπρεπε νὰ φύγωμεν ἄλλως θὰ ἐπιστρέφομεν εἰς τὰς οἰκίας μας χωρὶς ὑποκάμισον.

— Καὶ σημειώσατε προσέθεσεν ὁ Γεργόρας, ὅτι δὲν εἶδομεν ἢ τὰς πύλας τοῦ προαστείου τῶν Ἀθιγγάνων ἂν ἐπροχωροῦσαμεν εἰς τὰ ἐνδότερα ! Ἐὰν ἐβλέπετε καὶ τὰ ἄλλα μέρη !

— Πόσαι χιλιάδες εἶνε οἱ ἄνθρωποι αὐτοί ; ἠρώτησα.

— Ἄγνωστον.

— Πῶς ζοῦν ;

— Κανεὶς δὲν εἰδεύρει.

— Ποίαν ἀρχὴν ἀναγνωρίζουν ;

— Μίαν μόνην : los reyes (τοὺς βασιλεῖς) ἀρχηγούς οἰκογενειῶν ἢ οἰκῶν, τοὺς ἔχοντας περισσότερα χρήματα καὶ μεγαλειτέραν ἡλικίαν. Δὲν ἐξέρχονται ποτὲ ἀπὸ τὸ προαστεῖόν των, δὲν εἰδεύρουν τίποτε, ἀγνοοῦν πᾶν ὅ,τι συμβαίνει ἐκτὸς τοῦ κύκλου τῶν οἰκῶν των. Αἱ δυναστεῖαι πίπτουν, αἱ κυβερνήσεις μεταβάλλονται, τὰ στρατεύματα μάχονται, καὶ εἶνε θαῦμα ἂν ἡ περὶ τούτου εἰδησις φθάσῃ μέχρι τῆς ἀκοῆς των. Ἐρωτήσατέ τους ἂν ἡ Ἰσαβέλλα εἶνε ἀκόμη ἐπὶ τοῦ θρόνου ἢ ὄχι ; δὲν τὸ γνωρίζουν. Ἐρωτήσατέ τους ποῖος εἶνε ὁ Δὸν Ἀμεδαῖος ; οὐκ ἤκουσαν ποτὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Γεννῶνται καὶ ἀποθνήσκουν ὅπως αἱ μυῖαι καὶ ζοῦν ὡς πρὸ αἰώνων, πληθυνόμενοι χωρὶς νὰ ἐξέλθουν ἀπὸ τὰ ὄρια των, οὐδὲν ἄλλο βλέποντες καθ' ὅλον τὸν βίον των ἢ τὴν κοιλάδα ἧτις ἐκτείνεται ὑπὸ τοὺς πόδας των καὶ τὴν Ἀλαμβραν ἧτις ἐγείρεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των.

Διήλομεν ἐκ νέου δι' ὅλων τῶν ὁδῶν, τὰς ὁποίας εἶχμεν διατρέξει πρὶν, καὶ αἱ ὁποῖαι ἦσαν ἤδη ἐρημὶ καὶ σκοτεινὰ καὶ μοῦ ἐφαίνοντο ἀτελευτήτοι· τέλος ἀφοῦ ἀνῆλθομεν καὶ κατήλθομεν καὶ ἐστράφημεν πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερὰ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν πλατείαν τῆς Συνεντεύξεως ἐν τῷ μέσῳ τῆς πόλεως τῆς Γρανάδας, εἰς τὸν πεπολιτισμένον κόσμον.

Ἐπὶ τῇ θύρᾳ τῶν φωταγωγημένων καφενείων καὶ ἐργαστηρίων ἡσθάνθημεν ζωηρὰν εὐχαρίστησιν ὡς νὰ εἶχον ἐπιστρέψει εἰς τὴν ζωὴν τῆς πόλεως ἀπὸ ἀκατοίκητον τινα χώρον, ὅπου εἶχον διαμείνει ἐπὶ πολὺν χρόνον.

Τὴν ἐσπέραν τῆς ἐπισύσης ἀνεχώρησα εἰς Οὐαλεντίαν. Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὀλίγας στιγμὰς πρὶν ἀναχωρήσω, προκειμένου νὰ πληρώσω τὸν λογαριασμόν τοῦ ξενοδοχείου, παρετήρησα εἰς τὸν κύριον τούτου ὅτι εἰς τὴν σημείωσιν ἦτο ἐν κήριον ἐπὶ πλέον καὶ τὸν ἠρώτησα γελῶν :

— Τὸ ἀφαιρεῖτε ;

Ὁ ξενοδόχος ἔλαβε τὸν κάλαμον καὶ ἀφαιρῶν ἐκ τῆς ἀθροίσεως εἴκοσι λεπτά, ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς, ἣν προσεπάθη νὰ κατὰστήσῃ τρυφερὰν :

— Διάβολε ! μεταξὺ Ἰταλῶν !...

[Ἐπεται συνέχεια].

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

CATULLE MENDES

Ἡ ΒΑΠΤΙΣΤΙΝΗ

— Ἐτιμωρήθην ; Δικτὶ ; Δὲν θὰ μετανοήσω ποτὲ δι' ὅ,τι ἔκαμα, ὅτι ἔζησα, ὅπως ἔζησα. Δι' ὅλων τῶν δυνάμεων τῆς ζωῆς μου ἠγάπησα ἐκείνον, ὅστις μὲ ἠγάπα· εἶδον νὰ μειδιᾷ περὶ μου, ὡς συμπλέγμα ζωντανῶν ἀνθῶν, τὰ τέκνα μου μὲ τὰς ῥοδοχρόους των παρειάς ! Ὑπῆρξα εὐτυχὴς σύζυγος, εὐτυχὴς μήτηρ. Ἄ ! πόσον ἦτο ὠραῖον τὸ ἐσπέρας

ὅτε ἔθετον τὸ τέιον ἐπὶ τῆς τραπέζης, εἰς τὸ δωμάτιον γεμάτων ἀπὸ εἰρήνην ἔντιμον, νὰ βλέπω τὸν σύζυγόν μου νὰ μειδιᾷ πρὸς τὰ ἀποκοιμιζόμενα τέκνα μου. Λυποῦμαι, εἶνε ἀληθές, ὅτι ἀπέθανα τόσον νέα, ἐν ᾧ ἡδυνάμην ἀκόμη νὰ δώσω εὐτυχίαν εἰς ἐκείνους, οἵτινες μοῦ εἶδον τόσην χαρὰν, ἀλλ' ὁ Θεὸς οὕτως ἠθέλησεν !

— Βαπτιστίνη ! Βαπτιστίνη ! ἄφησε, σὲ παρακαλῶ, τὰς ἀνθρωπίνους ταύτας χιμαῖρας. Κατῳρώθωσα νὰ σὲ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς διὰ τὴν πρὸς τὰ κοσμικὰ ἀφοσίωσίν σου καὶ ἔφθασεν ἡ ὥρα, καθ' ἣν ἀφήνουςα τὸν τάφον θὰ ἀνέλθῃς μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν θεῖον Παράδεισον.

— Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθειαν, δὲν ζητῶ καλλίτερον, καλέ μου ἄγγελε, διότι ἤρχισα πλέον νὰ στενοχωροῦμαι εἰς τὸ σκότος, εἰς τὸ ὁποῖον μὲ ἔκλεισαν.

— Ἐγέρθητι λοιπόν, ἐλθέ ! Πέταξε μὲ τὰς πτέρυγας μου. Θὰ ἴδῃς τὸ συνεχές καὶ καταπληκτικὸν θέαμα τῶν ἀτελευτήτων οὐρανῶν. Θὰ ἀκούσῃς τὴν παγκόσμιον ἁρμονίαν καὶ θὰ ἀνθήσῃς καλλίτερα ἐκεῖ ὑπὸ τὸ ἀμάραντον φῶς ἢ ἐνταῦθα ὡς ῥόδον ὑπὸ τὸν ἥλιον. Καὶ πρὸς ἐπιμετρον τῆς δόξης σου θὰ λάβῃς σύζυγον ἀντάξιον τῆς τελειότητός σου, ἐντὸς ναοῦ ἐξ ἀδαμάντων, ὅπου θὰ ἱεουργήσῃ αὐτὸς ὁ Θεός. ὦ ! πόσον τοῦτο θὰ εἶνε εὐφρόσυτον !

— Βεβαίως ἡ χαρὰ μου δὲν θὰ ἔχῃ ὅρια, ἀφ' οὗ θὰ ἔχω σύζυγον εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ἐκείνον τὸν ὁποῖον εἶχον καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

— Βαπτιστίνη, δὲν σκέπτεσαι ὁρθῶς. Δ' ἄγγελον εἶσαι προσωρισμένη καὶ ἄγγελος θὰ εἶνε ὁ σύντροφός σου· ὅσον ἀφορᾷ ἐκείνον, ὅστις σοῦ ὑπέκλεψε τὰς οὐρανίους ἐλπίδας, μάθε, ὅτι δὲν ἀπέθανεν ἀκόμη καὶ ὅτι θὰ περάσῃ πολὺς χρόνος μέχρι τῆς ὥρας τοῦ θανάτου του.

Ἡ Βαπτιστίνη ἀνακαθίσασα ἐν τῷ τάφῳ τῆς ἐσυλλογίζετο, ἀκούουσα τοὺς λόγους τούτους.

— Ἐ, λοιπόν ! δὲν μὲ ἀκολουθεῖς ; ἠρώτησεν ὁ ἄγγελος.

— Ὁχι, ἐφώνησεν, ὄχι. Ἀφ' οὗ ὁ σύζυγός μου δὲν εἶνε ἀκόμη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, τί θὰ κάμω ἐγὼ ἐκεῖ μόνη ; Φύγε : ἔφησόν με· θὰ περιμένω νὰ ἀναζήσω μέχρις οὗ καὶ ἐκεῖνος ἀναζήσῃ, καὶ οἱ δύο ὑψηλὰ καὶ οἱ δύο ἐν τῷ οὐρανῷ. Ἀρνοῦμαι τὴν ἐνδοξὴν χαρὰν τῶν ἀπίστων γάμων. Ἀντὶ τοῦ σεραφεῖν, ὅστις θὰ μὲ ἠγάπα, προτιμῶ ἐκείνον, τὸν ὁποῖον ἀγαπῶ. Θὰ ἀναμείνω ἐδῶ, ἐγκαρτεροῦσα, πιστῇ. Μαζί θὰ ἀναβῶμεν εἰς τὸν Παράδεισον. Καὶ ἂν ἡ θύρα τοῦ οὐρανοῦ θὰ μᾶς ἐκλείετο, ὁ αἰώνιος ὕπνος εἰς τοὺς δύο, εἰς ἐκείνον καὶ ἐμέ, θὰ ἦτο γλυκύτερος ἐντὸς τοῦ τάφου τούτου ἀπὸ τὴν αἰώνίαν συμβίωσιν μετ' ἄλλου ἐν μέσῳ τῶν λαμπροτήτων τοῦ Παράδεισου.

— Χαῖρε λοιπόν ! εἶπεν ὁ φύλαξ ἄγγελος.

Καὶ ἐπέταξε πλήρης ὀργῆς μὲ τὰς μεγάλας πτέρυγας του πρὸς τὸν μεγαρχολικὸν οὐρανόν. Ἀλλ' οἱ μικροὶ ἀστέρες, οἱ ὁποῖοι εἶδον τόσα πράγματα, οἵτινες γνωρίζουσι τὸ πᾶν, οἵτινες δὲν ἀπατῶνται ποτέ, νεύοντες ὡς χρυσεὶ ὀφθαλμοί, ἐφάινοντο ὡς νὰ ἔλεγον :

« Ἐχεῖς δίκαιον, Βαπτιστίνη, ἔχεις δίκαιον. »

Κ. Γ.

ΤΕΛΟΣ